

MOEDERDAG

 . . . tabernakel, is mijn gebed. Ik ben erg blij vanmorgen om de geestelijke opgang van deze tabernakel te zien— en hoe dat, het bord daarbuiten, ze staan op het punt een nieuwe kerk te bouwen. Ik denk dat het nodig is. En, te zien de, nadat . . . als de Here Jezus vertoeft, nadat wij heengegaan zijn, zullen ze . . . zullen onze kinderen een plaats moeten hebben om naar de kerk te gaan. En wij willen “ijverig strijden voor het geloof dat eenmaal overgeleverd werd aan de heiligen.” Ik denk dat dat een goede zaak is.

² En toen ik net binnenkwam, een paar ogenblikken geleden, om toe te voegen bij vele van de getuigenissen die reeds gegeven zijn betreffende genezingen van de laatste paar samenkomsten in de tabernakel hier. Ze blijven zich maar opstapelen, van genezingen—grote wonderbare genezingen.

³ Ik had mijn vrouw zojuist buiten gelaten, en kinderen, bij de—de deur; en er was daar een zuster die hier nu zit, gewoon zo ontroerd dat ze huilde vanwege een groot wonder dat plaats had gevonden bij haar kleinzootje, helemaal ginds, ik geloof, in Chattanooga. Mevrouw Nash hier—uw kleinzootje leed aan een aandoening en in de laatste samenkomst hier heeft de Here Jezus, geloof ik, het eruit geroepen en zei: “ZO SPREEKT DE HERE, dat het weg is. En hij zal gezond worden.” En de kleine jongen is volkomen normaal en gezond, zo gezond als hij maar kan zijn.

En het—het is ontroerend die getuigenissen te horen.

⁴ En dan, een jonge knaap, die ook hier is, vroeg voorbede voor mevrouw Stotts, die net een operatie heeft ondergaan. En hun interesse; ziet u, als niemand wil dat wij voor hen bidden, nou, hun . . . het laat zien, zolang u probeert, mensen die willen dat je voor hen bidt, dat ze dan, een interesse, ziet u. Soms wordt het zo vreselijk dat . . . niet vreselijk, maar zovelen, dat je gewoon ergens heen moet gaan en je hoofd moet verstoppen en je een tijdje verbergen om te leven. Maar ik—ik ben blij dat ze dat doen. Denk nooit dat ik ze niet graag zie, want als ze . . . als er niemand was die wilde dat ik voor hen zou bidden, waar zou mijn bediening zijn? Ziet u? Ziet u?

⁵ Maar soms, wanneer u zegt: “Broeder Branham, ik begrijp het niet, wanneer mensen zo opbellen en—en je ergens heen weg glipt.” Ik moet dat doen om te kunnen leven, om voor de mensen te bidden. Je kunt gewoon niet . . . Het is niet—is niet slechts één plaats hier. Het is over de hele wereld. Ziet u? En—en het is heel erg zwaar. En ik ben er zeker van dat u dat begrijpt.

⁶ O, het is zo goed om een Christen te zijn! Ik weet gewoon niet wat ik zou doen als het niet voor Christus was geweest;

en, dus . . . en de omgang te hebben mét Christenen, dat, eh, mensen van hetzelfde kostbare geloof, die in God geloven en Hem vertrouwen; en geloven dat op een glorieuze dag we klaar zullen zijn met al deze strijd en de overwinning zullen hebben en verlost zullen staan in Zijn gelijkenis aan de andere kant.

⁷ En dan zou ik graag even een korte aankondiging willen doen: dat, over de aanstaande tabernakel enzovoort— ik . . . wij een vernieuwing maken van onze stichting, in het bijzonder mijn deel voor de campagnes. Heel de tijd door de samenkomsten heen, sinds ik begonnen ben in dit, aan de evangelistische kant, vele jaren geleden— in plaats van een stichting op te richten, om een andere groep mensen te hebben, gebruikte ik gewoon de groep die ik kende; en, van . . . en heb een stichting opgericht zodat al mijn samenkomsten zouden worden gehouden onder de naam van de Branham Tabernakel. En dat zou gebruikt worden bij de Union National Bank in New Albany als, waar fondsen betaald—daardoor betaald konden worden, zodat het niet belastbaar zou zijn. Als ik dat niet deed, zou al het geld dat werd opgenomen voor mij belastbaar zijn, als ik niet de Branham Tabernakel gebruikte als stichting.

⁸ Velen van u hebben me dat horen aankondigen, keer op keer. Ik moet het doen, en om . . . om dat te doen. En dan— dan zijn we een nieuwe stichting nu aan het oprichten. En we zouden willen dat allen die weten dat ik . . . Hoevele hebben mij dat ooit horen aankondigen: dat alle betalingen, ik die via de Branham Tabernakel verwerk? Steek gewoon uw handen op, allen . . . Zeker, u allen. Het is allemaal.

⁹ En dus wanneer de dienst voorbij is, als u dat zou—ik heb daar een kleine verklaring, zodat u, als u die zou ondertekenen terwijl u naar buiten gaat. Broeder Roy Roberson zal het daar achteraan hebben.

¹⁰ Want we gaan een andere stichting oprichten—dezelfde zaak—gewoon . . . maar een andere stichting— dat al onze geld en dergelijke die in de samenkomst wordt opgehaald, om te zorgen dat het niet belast wordt, zal worden . . . gestort zal worden, zoals gewoonlijk, in de Union National Bank om via de tabernakel te lopen in plaats van een—een sticht- . . . een andere stichting te hebben. Want dit is reeds een stichting in de naam van de Branham Tabernakel, ziet u. En dus is er een Branham *hier* en een Branham *daar* en op die manier, en verschillende stichtingen; dat gaat niet zo best.

¹¹ Broeder Roberson zal daarvoor zorgen, u die dat zal doen, als we de deur uitgaan. We zullen het op prijs stellen.

¹² Nu, vanmorgen, voordat we de dienst ingaan, zou ik willen zeggen, zo de Here wil, dat ik zal proberen vanavond weer terug te zijn. Ik neem niet graag beide samenkomsten van broeder Neville af, maar hij heeft mij zo edelmoedig gevraagd om

vanavond opnieuw te spreken. En zo de Here wil, wil ik vanavond spreken over een evangelistisch onderwerp met als titel dit: *Wie is dit? Ziet u? Wie is dit?*

¹³ En dus vanmorgen wil ik...Ik dacht eraan om—om vanmorgen te spreken over een Moederdag-onderwerp. En ik weet dat deze namiddag en de voormiddag allemaal gevuld zijn met Moederdag-programma's. Dus ik dacht dat ik iets min of meer zou combineren, want we willen voor de zieken bidden onmiddellijk nadat deze dienst voorbij is, en, zoals gewoonlijk.

¹⁴ Wij geloven dat God een Genezer is—en dat Hij de zieken en de aangevochtenen geneest. En ik weet dat Hij dat doet. En het is zonder enige—enige twijfel dat—omdat er te veel getuigenissen opgestapeld zijn waardoor wij dat weten.

¹⁵ Gisteren keek ik in een zak die broeder Gene en Leo gewoon hadden gehouden met getuigenissen die zij hadden opgehaald. En het was een grote zak vol met opmerkelijke, wonderbaarlijke genezingen die de Here heeft gedaan voor de mensen.

¹⁶ En ik dacht: als dát zo zou zijn, wat als we het zouden bijhouden van alles wat had plaatsgevonden? Ik denk dat in Puerto Rico en Jamaica alleen al het in de tienduizend of meer zou lopen, opmerkelijke getuigenissen van genezingen van de Here die Hij heeft gedaan.

Nu, voordat we het Boek openen, laten tot de Auteur spreken.

¹⁷ Here, we zijn U zo dankbaar, dat het—wanneer wij onze hoofden buigen, wij gewoon stamelen om de woorden te zeggen; want ik geloof niet dat het in de menselijke lippen ligt om de gevoelens uit te drukken van het hart van een man of een vrouw, jongen of meisje dat ooit met U in contact heeft gestaan. Om onze genegenheid uit te drukken, van hoe wij U liefhebben, en wat U voor ons betekent. Het heeft ons afgescheiden van zonde en het heeft ons afgescheiden van de wereld. En het gaf ons iets dat eeuwig en gezegend is. En we zouden geen woorden kunnen vinden die toereikend zijn.

¹⁸ Zoals het eens gezegd werd door een nobel man enkele weken geleden, dat hij vloeiend kon spreken in ongeveer negen verschillende talen, als hij zijn functie bekleedt bij de adviseur van onze geliefde president, Dwight Eisenhower. En hoewel hij in staat is negen talen vloeiend te spreken, zei hij dat toen hij de Heilige Geest ontving, hij alle negen probeerde en dat er geen woorden waren die hij kon vinden, niets waarmee hij kon uitdrukken, en dus gaf U hem een nieuwe taal, om zich mee uit te drukken en U mee te danken. En wij voelen ons ook zo, Here, dat wanneer het leven voorbij is dat we misschien algeheel in een andere taal zullen praten zodat wij kunnen uitdrukken wat wij over U denken.

¹⁹ Nu, wij zouden willen vragen, Here, dat U deze tabernakel wilt zegenen—zijn voorganger, zijn beheerders, zijn diakenen—

allen die ermee verbonden zijn, de mensen die hier een bezoek brengen, de deuren binnenkomen en uitgaan. Moge het altijd gevonden worden als toegewijd, een haven van rust— waar de vermoeiden door zijn deuren kunnen binnenkomen en rust en vrede voor hun ziel kunnen vinden, en dat de zieken de deur mogen binnenkomen en gezond naar buiten gaan, vanwege de immer levende tegenwoordigheid van de almachtige God Die onder zijn dak woont.

²⁰ We willen vragen, Here, dat in dit komende programma van . . . dat nu wordt samengesteld, dat U met het bestuur zou willen ontmoeten en met allen zou ontmoeten. En als het U zo behaagt, dat er een voortdurende gedachtenis zou zijn van het gebed dat op een dag gebeden werd in deze oude vijver en onkruidveld; dat nu een vuurtoren is geworden, een haven van rust voor de vermoeiden, vanwege de verhoring van dat gebed.

²¹ Vergeef ons nu voor alles wat wij hebben gedaan, gezegd of gedacht dat in strijd was met Uw grote wil; en bedenk, Here, dat het niet uit onze harten kwam. We hebben het misschien alleen uitgedrukt in ons doen of op onze lippen. Maar snel hoorde U ons. Toen wij zagen dat wij verkeerd waren, waren wij bereid het te belijden. En we willen in ons hart geen ongerechtigheid houden, want dan weten we dat God onze gebeden niet zal beantwoorden, maar voortdurend onze fouten belijdend.

²² En wij zouden willen vragen, Here, dat U deze morgen zou zegenen door heel het land als zij deze herdenkingsdag van Moederdag viert. Maar moge dit niet alleen een—een Moederdag zijn; moge elke dag zo zijn.

²³ God, sta vanmorgen toe dat moeders, vrouwen, die van God zijn afgedwaald, dat zij vanmorgen tot zichzelf zullen komen en zullen beseffen wat het woord *moeder* betekent: “iemand die heeft voortgebracht.” Moge zij beseffen dat de nakomelingen van haar verbintenis met haar man geheiligde kleine juweeltjes zijn geweest die God onder haar hoede heeft geplaatst. Dan zal God haar verantwoordelijk houden voor de opvoeding van die kinderen. En zoals de Schrift zegt: “Dat de goede vrouw, en de moeder, wat zij is: dat haar kinderen haar gezegend zullen noemen.”

²⁴ O Here, wanneer we deze dag zien, wanneer ze zo ver van de Schriften wegraken en zich bijna als beesten gedragen! Wij bidden, God, dat U ons een ouderwetse opwekking zult geven die hen terug zal roepen, tot de plaats waar ze behoren te zijn.

²⁵ Here, wij zouden niet, in geen geval willen vergeten U te danken voor echte moeders, want we weten dat we zulke hebben die er vandaag leven: echte, werkelijke moeders. God zegene hen. Zij zijn grote schatten voor ons, en wij bidden dat U voort zult gaan om met hen te zijn, Here, en mogen zij gelukkig leven en zien dat de vrucht van hun schoot God dient.

26 En wij bidden, God, dat degenen die de witte roos vanmorgen dragen, of de witte bloem, om aan te geven dat hun moeder is heengegaan voorbij dit strijdtoneel vandaag—mogen, Here God, zij in vrede rusten en hun werken hen volgen. Sta het toe, Here.

27 Neem nu Uw Woord, Here, en spreek tot de mensen en geef hun troost, want dat is waarom we ons hier hebben vergaderd: om Uw tegenwoordigheid te voelen, Uw Woord te horen, en gezegend te worden, en hier vandaan te gaan om betere mannen en vrouwen, jongens en meisjes te zijn dan toen wij binnenkwamen. Wij vragen dit in de Naam van Jezus, Gods Zoon. Amen.

28 Ik hou van het lezen van Zijn gezegende Woord. Dus nu zullen wij vanmorgen opslaan in het boek van I Korintiërs en een gedeelte lezen van het 15e hoofdstuk—beginnend bij het 1e vers.

Voorts, broeders, maak ik u bekend het Evangelie dat ik u verkondigd heb, hetwelk u ook aangenomen hebt en waarin u ook staat;

Door hetwelk u ook behouden wordt, indien u onthoudt dat ik u verkondigd heb, tenzij dan dat u tevergeefs geloofd hebt.

Want ik heb u ten eerste overgeleverd hetgeen ik ook ontvangen heb: hoe dat Christus gestorven is voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften;

En dat Hij werd begraven, en dat Hij weer opstond op de derde dag, overeenkomstig de Schriften;

29 U zou mogen zeggen: “Broeder Branham, dat is nogal een ongewone tekst voor een Moederdag-boodschap.” Wel, dat is waar. Maar weet u, God is ongewoon—en Hij doet dingen op een ongewoonlijke wijze.

30 En ik denk, de gedachten van moeder. En ik heb er één deze morgen, door de genade van God nog steeds hier op aarde bij ons. En ik ben dankbaar voor moeder. Maar aangezien we ook een genezingsdienst zouden hebben en niet wetende dat ik vanavond weer terug zou zijn, maar zo dacht ik dat we misschien een ander soort beeld konden schilderen.

31 Moeder is zo geweldig. Weet u, de eerste die u ontvangt, in dit leven, is uw moeder. Niemand kan u aanraken, omdat u verwekt bent; en zij draagt u onder haar hart. En zij is de eerste om u te kennen en de eerste om, in dit leven, om—om u vast te houden. Dan wanneer u geboren bent, is zij een van de eerste handen die u aanraakt en de tranen uit uw ogen veegt. Zij is de eerste om u zachtjes te strelen en u lief te hebben en u te koesteren, in dit leven, is uw moeder. Nu, ik denk dat er niet genoeg eer is die we aan een moeder zouden kunnen geven.

³² Moeder is het eerst bij het kind en zij is een grote verantwoordelijkheid van wat dat kind zal worden, zal gebaseerd zijn op de wijze dat die moeder dat kind een start geeft, op het pad dat het moet reizen. Moeder heeft de verantwoordelijkheid van God om dat kind op de juiste weg te plaatsen. En ik denk dat dat de reden is dat moeders zo'n speciale kleine aanraking hebben.

³³ Ik weet van een jongen in deze stad. Ik denk dat zijn moeder hier nu is. Hij is bijna van mijn leeftijd. Maar ik zeg dit niet om de moeder pijn te doen, omdat ze genoeg pijn heeft, zoals alle moeders. Maar de jongen drinkt en hij drinkt zwaar. En wanneer hij heel dronken wordt, zal hij naar huis komen en in het bed springen bij zijn moeder en zijn armen om haar heen slaan. En hij heeft kleinkinderen. Maar er is gewoon iets aan het zachte aaien van een moeder, dat een—een andere plaats lijkt in te nemen dan wat al het andere zou kunnen aanraken; dat is, in dit leven, menselijk gesproken.

³⁴ Weet u, een man—zoals Mozes; hij . . . Als ik iets zou kunnen zeggen dat aan zijn karakter had bijgedragen, dan is het omdat hij een door God gezonden moeder had. Weet u, zij was het die gebeden had, Jochebed, en naar deze baby verlangd had. En toen hij werd geboren, was zij degene die hem koesterde en hem knuffelde en de ark bouwde en hem in de biezen legde terwijl haar arme hart aan het breken was. Haar enige kleine baby en hij was de—de allerdierbaarste kleine kerel die er in heel de wereld was. En hoe een moeder van elke baby ook houdt! Maar om deze bijzondere kleine makker te zien!

³⁵ En dan, in haar hart, wist ze dat hij geboren was voor een doel; en dan om hem te nemen en hem precies in het hol van de krokodillen te plaatsen, de rivier in. Door geloof deed zij dat, wetende dat God in staat was om voor hem te zorgen; en om de liefde van een moeder samen te vatten en de werking van het karakter van haar geloof. Want geloof plaatst zichzelf niet op het schuivende zand van wat het kan zien; geloof rust onwankelbaar op de onwrikbare rots van Gods eeuwige Woord. "Want door gelóóf," zegt de Schrift, "heeft zij dit gedaan."

³⁶ En geloof kan zijn plaats innemen op de rots, waar de golven tegen de grondvesten slaan, en recht in het gezicht van de dood kijken, en weten dat het gelijk over een ogenblikje zal zijn, maar geloof kan over de zee kijken naar Hem Die zei: "Ik ben de opstanding en het leven," en niet eens de golven horen beuken.

³⁷ Dat is het soort geloof dat Mozes z'n moeder had. Zij onderwees hem, en zij voedde hem op, in het paleis van Farao; en leerde hem dat hij voor een doel geboren was, dat Jehova haar gebed had verhoord. En zij . . . hij had geen betere leraar kunnen hebben. Dat is wat hielp het karakter te vormen dat Mozes was.

38 Ik geloof dat het Abraham Lincoln was die ooit een uitspraak deed als deze. . .

39 Nu, ik ben noch Democraat of Republikein, ik ben gewoon. . . ik ben een Christen. Want ik denk dat de ene kant niets tegen de andere kant zou kunnen zeggen; het is allemaal corruptie. Maar Abraham Lincoln, naar mijn mening, was één van de. . . en was één van de grootste presidenten die deze Verenigde Staten ooit heeft gehad; Washington enzovoort meegerekend.

40 Want Abraham Lincoln had een—een slechte start. Hij was arm. Hij had geen achtergrond, wat opleiding aanging of—of een, iets groots, of geld, of iets dat hem had kunnen helpen zoals Washington had. Washington was een afgestudeerde van de universiteit, en hij—hij had kennis; hij was een slimme man—een groot man om mee te beginnen. Maar Lincoln groeide op in een kleine blokhut, onder de grote grondgebieden van Kentucky, en zonder vloer in de kleine oude hut, die nu als gedenkteken hier in Louisville staat. Maar als de grote man die hij was—en moest leren schrijven op de grond die hij omploegde om het maïs te planten.

41 Maar ik zou dit mogen doorgeven aan de jongeren. Wist je dat Abraham Lincoln nooit in zijn leven een boek bezat tot hij over de eenentwintig jaar oud was behalve de Bijbel en het Foxe's boek van de martelaren? Ziet u: wat u leest vormt het karakter dat u bent. Geen wonder dat we een stel neurotici tegenwoordig hebben— kleine oude fictietijdschriften en vulgariteit en onzin wordt in onze krantenkiosken geplaatst. Hij bezat de Bijbel en het Foxe's boek van de martelaren. Kijk wat het van hem maakte!

42 Maar ondanks dat alles maakte hij op een dag een opmerking als dit. Hij zei: "Als er enig goeds in mij gevonden zou kunnen worden, is het vanwege een godvruchtige moeder," die hem opvoedde om de Here te dienen.

43 Ziet u, een kind luistert naar z'n moeder; een bepaalde kleine aanpak van die moeder, waar een kind naar zal luisteren. Wanneer het zich bezeerd heeft zal het naar de moeder gaan voor vertroosting, voordat het naar de vader zal gaan. Omdat zij er het eerst bij was, weet u. En er is een bepaalde gave die God een moeder geeft om zo te zijn; ik bedoel een échte moeder. Nu, ik geloof dat moeders eerbaar en godvruchtig zijn.

44 Maar ik geloof dat zoiets als Moederdagen, zoals deze, oplichterij is; een heleboel geld verdienen aan bloemen en zo. Maar Moederdag zou elke dag moeten zijn. Niet om haar een bos bloemen te sturen op Moederdag, maar om haar lief te hebben en voor haar te zorgen driehonderdenvijfenzestig dagen en nachten, het hele jaar door. Maar natuurlijk heeft de commerciële wereld een grote greep op dingen als dit en het—het—het doet de waarde van moeder dalen.

“Ach, afgelopen Moederdag zond ik haar een bos bloemen.”

⁴⁵ Ze zou het heel wat meer waarderen om gewoon bij haar te gaan zitten en een poosje met haar te praten, haar een regeltje te schrijven—haar op de schouder te kloppen, haar op de wang te kussen, haar zeggen dat je van haar houdt. Het zou heel wat meer doen dan al de bloemen die je bij de bloemist zou kunnen kopen. Dat is waar.

⁴⁶ Ik geloof dat het in de Tien Geboden was, wijlen Cecil DeMille, die een van de meesterwerken van de filmwereld schreef en op het scherm bracht. En voordat het op het toneel gebracht werd of uitgebracht werd, belde Cecil DeMille Oral Roberts en Demos Shakarian en een heleboel van de Volle Evangelie predikers en nam hen mee naar zijn eigen studio's, en liet de vier uur zien van de Tien Geboden en vroeg hen hun mening erover. God geve rust aan zijn dappere ziel!

⁴⁷ En toen ik het zag, ernaar keek—en een kleine opmerking bleef me altijd bij. Als velen van u die het hebben gezien: het was toen de dochter van Farao . . . nadat Mozes ontdekt had dat hij een—een Hebreëer was, en hij had besloten bij zijn volk te gaan wonen. En daar zat zijn eens knappe moeder, weggekwijnd, met haar grijs haar en haar gerimpelde gezicht, gezeten in een oude leunstoel; een typische moeder. En de dochter van Farao kwam binnen. En hij zei: “Wiens zoon ben ik eigenlijk?”

⁴⁸ En toen het aan het licht werd gebracht dat Jochebed zijn echte moeder was; de dochter van Farao, met haar verf enzovoort, en helemaal opgemaakt, zij zei: “Maar kijk! Hij mag dan uw zoon zijn, maar,” ze zei: “Ik gaf hem weelde en pracht. U had hem niets kunnen geven dan de slijkputten.”

⁴⁹ Maar de oude vergrijsde moeder zei: “Maar ik gaf hem leven.” Dat maakt het verschil. “Ik gaf hem leven.” God gaf hem eeuwig leven. Hoe waar—moeder!

⁵⁰ Soms zeggen mensen tegen me, bijna altijd in mijn campagnes, dat ik “voortdurend predik over de opstanding.” En ik las vanmorgen een tekst, het 15e hoofdstuk en het 4e vers, van I Korintiërs, over de opstanding.

⁵¹ Maar ziet u, hoe ze moeder tegenwoordig plaatsen, is een vaas bloemen die naast een oude dame zit die oud is en misschien niet kan opstaan, en zwak en vergrijsd en gerimpeld en die in een leunstoel zit. Dat is waar genoeg. Maar ik wil mijn thema nemen en u een ander beeld schilderen, van wat moeder is.

⁵² Iemand zei: “U predikt te veel over de opstanding. Bijna elke boodschap heeft iets over de opstanding.”

⁵³ Wel, zeker. Het is de—het is de belangrijkste rustplaats van het Evangelie. Ongeacht wat Hij deed, als Hij niet weer opstond uit de dood, dan was alles tevergeefs. Het bewijst voor mij dat Hij God was. Bewijst elke bewering die Hij deed; de opstanding! En

het is ook de plaats van de rust van de ziel. Het is het beginpunt. Het is de bekroning van onze vertroosting.

⁵⁴ En wanneer wij zien dat Hij opstond uit de dood, plaatst het ons met de Evangelie wapenrusting aan het strijdfront—om de plaats in te nemen om te strijden. Want wij weten dat Hij zei: “Hij die zijn leven zal verliezen om Mijnentwil, zal het weer vinden.”

⁵⁵ En ik denk dat het de grote kroning is, van het Volle Evangelie, is de opstanding, én zijn goddelijke beloften, en de vertroosting die het geeft, aan degenen die erin vertrouwen. Want het belooft de grote verbintenis van onze hereniging. Het belooft, en de—het verdwijnen van alle zonde. Het belooft het verdwijnen van alle misvormingen, al het lijden dat wij hebben gedaan in dit, door moesten staan in dit leven; het belooft, en het verdwijnen van dit allemaal. Het belooft dat zelfs de dood zijn greep zal verliezen en we zullen opstaan in de gelijkenis van Jezus. Dus naar mijn mening is de opstanding de grootste van al de beloften in de dingen van de Schrift. Daar is het waar het verzegeld werd.

⁵⁶ En afgelopen Pasen, toen ik predikte over de vijf dingen van:

Levend, had Hij mij lief; stervend, redde Hij mij;

Begraven, droeg Hij mijn zonden ver weg;

Maar toen Hij opstond, rechtvaardigde Hij, vrijelijk voor immer.

⁵⁷ Dat is de Dag voor mij—die grote Dag der dagen! En om te zien wat het zal betekenen voor ons allen, in de opstanding, terwijl wij werken en wachten op die gezegende Dag der dagen!

⁵⁸ Het geeft ons de belofte, dat op een dag, dat deze oude, verzwakkende, verslapte, vergrijsde, versleten moeders veranderd zullen worden. Niet alleen zal moeder daar alleen zitten, maar heel haar gezin met haar.

⁵⁹ En wat een dag zal dat zijn! Wat een tijd zal het zijn, wanneer we de gezichten aanschouwen van diegenen die we zozeer hebben liefgehad! Wat een verschil op die morgen, wanneer we onze geliefden zullen zien en—en te zien wat ze dan zullen zijn! Al de aandoeningen zullen weggenomen zijn. Al de sporen van lijden zullen voorbij zijn. Geen bleke wangen van de dood meer. Geen tranen meer uit de ogen. De opstanding belooft dit allemaal. Er zullen geen begrafenissen meer zijn. Geen baby meer op de wang strelen, die als een stuk steen is; waar de begrafenisondernemer gebalsemd en opgevuld heeft en verf op aangebracht heeft, enzovoort, om het er natuurlijk uit te laten zien. Het zal daar nooit meer nodig zijn.

⁶⁰ Dan denk ik eraan, wanneer we ze daarginds zien staan—onze geliefden, onze moeders—onze verwanten, al onze vrienden; en ze te zien in hun onsterfelijke lichamen, hun hemelse lichamen; hun karakter ziende, zien hoe zij zich gedragen met die lieflijkheid en rustigheid, geen nervositeit of frustraties meer.

Om ze dan te zien staan in de gelijkenis van de Here Jezus: dat zal een prachtige dag zijn.

⁶¹ En ieder van ons, in onze gedachten, kijkt uit en verlangt naar dat uur van vertroosting, wanneer we hen ontmoeten. Ieder denkt aan zijn geliefde—misschien hun moeder die heengegaan is. En wat een dag zal het zijn wanneer u haar weerziet! En voor vader en voor broer en voor de . . . al de geliefden: wat een dag zal het zijn!

⁶² Ik denk er nu ook aan. Ik denk aan mijn gezin, wat het voor mij zal betekenen op die Dag.

⁶³ Ik denk dat, op die opstandingsmorgen, misschien zal de eerste die mij komt ontmoeten, mijn kleine Sharon zijn. Nee, ze zal niet beven. Die duivel kan die plaats niet betreden. Geen hersenvliesontsteking kan dát land ooit aanraken. Ze zal me niet vaarwel zwaaien. Die kleine, blauwe oogjes zullen fonkelen als ze haar armen naar me uitstrekt en “Papa!” uitschreeuwt. Ik zal blij zijn haar te zien—te weten dat ze nooit meer zal sterven; te weten dat het allemaal voorbij is—waarom ik zo hard de opstanding predik.

⁶⁴ Dan zal ik haar moeder zien—de moeder van Billy, mijn jongen. En ik heb vele herinneringen daar, die voortleven. Ik herinner mij toen ik haar meenam, of meneer Combs hier haar meenam voor de laatste rit, en ik volgde haar in een auto. Toen we door Seventh Street gingen, daarzo; Billy, achttien maanden oud.

⁶⁵ Hoe dat ze hem naar de straat hadden gebracht om haar hem te laten zien. En zij zou er liggen en huilen en naar haar baby kijken, maar ze kon niet dicht bij hem komen.

⁶⁶ En dan onderweg kwam de begrafenisondernemer langs en ging door de—de Seventh Street. Mama hier zorgde voor hem toendertijd. En hij stond buiten in de tuin met een kleine korte broek aan, en een kleine rode pet schuin op zijn hoofd getrokken. En toen die moeder, op die brancard liggend, achterin die ambulance, en naar mij keek, toen ze haar baby zag, die in de tuin stond, wetende dat ze haar laatste rit maakte, rees zij op van de brancard en schreeuwde en strekte haar benige hand uit, om haar baby in de tuin te omhelzen. Maar ze kon hem niet hebben.

⁶⁷ O, het zal een vreugde zijn om haar op die dag te zien. Nee, ze zal geen benige handen hebben, en evenmin zullen die wangen ingevallen zijn. Maar ze zal staan in de hemelse schoonheid van een koningin des hemels en van een moeder. Haar zwarte ogen, zo zwart als ravenvleugels, zullen dansen van vreugde. Ze zal niet helemaal voorovergebogen zijn; waar die duivel van tb nooit dat land zal betreden; maar onsterfelijk zal staan in Zijn gelijkenis.

⁶⁸ Ik veronderstel dan dat de volgende die mij komt ontmoeten, Edward zal zijn, die wij “Humpy” noemden als bijnaam. Hij was de eerste van de grote negen schakels tellende ketting, ketting

van de Branham familie. Hij was de eerste schakel om te breken; degene die op mij volgde. Ik zal Edward naar me toe zien komen rennen. Alhoewel hij als een jongen stierf, negentien jaar oud. En wanneer ik hem bij z'n hand neem, ben ik er zeker van dat we vele dingen zullen hebben om over te spreken, over onze jongenstijd, want we waren maatjes. We bleven bij elkaar. Hij liet me zijn pak dragen en—en—en dergelijke zoals echte broers deden. Het zal een genoegen zijn hem weer te zien.

⁶⁹ En ik zal hem zoiets als dit horen zeggen: “Heb je mijn bericht gekregen, Bill? Je werkte op een veehouderij op het tijdstip van mijn heengaan van de aarde. Maar in het ziekenhuis stuurde ik je een bericht: ‘Vertel Bill dat alles in orde is.’”

Ik zal blij zijn te zeggen: “Ja, ik heb je bericht gekregen daar op de prairie.”

⁷⁰ Dan veronderstel ik dat als volgende mijn vader zal komen. Hij was de volgende schakel om heen te gaan, en . . . Nee.

⁷¹ Ik denk dat Charles de volgende schakel was—een jongere broer. Hij had een auto-ongeluk toen hij nog maar een kleine jongen was. Hij sleepte altijd met z'n rechterbeen als hij liep. Maar weet u, wanneer ik hem zie, zal hij dat been niet meer slepen. Het zal helemaal voorbij zijn; hij zal in de pracht van een jonge man staan.

⁷² En hij zal mij zoiets zeggen, terwijl hij glimlacht. Hij zal zeggen: “Ja, Bill, er zijn geen ongelukken hierboven. En ik herinner me de avond voordat ik heenging in het auto-ongeluk; je sprak met me, toen we onder de kleine boog stonden, van ons kleine nederige huis,” en ik kijk er nu bovenop. “Je sprak met me over de Heer, slechts een paar uur voordat ik heenging. En je was achter de kansel aan het prediken toen ik wegging.”

⁷³ Dan zal pa komen. O, ik kan hem zien. Hoewel hij me vele harde pakken slaag gaf, gewoon precies wat ik nodig had, maar ik zal die bos zwart golvend haar zien, meer glanzend dan ooit, op die dag. En hij zal mij aankijken en zeggen: “Mijn jongen, weet je, papa zal hier nooit meer hongerig van de tafel opstaan om zijn kinderen te laten eten, want hier hebben we genoeg. Er is nooit een gebrek hier.”

⁷⁴ Hem te zien wanneer hij zou werken en voor vijftig of vijfenzeventig cent per dag en dan van de tafel opstaan zodat de kinderen konden eten, weer naar z'n werk gaan. En hij werkte zo hard tot z'n hemd aan z'n rug door de zon vast brandde en moeder het met een schaar los zou knippen.

⁷⁵ Ik zal hem zoiets horen zeggen: “Bill, herinner je je die avond toen jij en broeder George voor me kwamen bidden toen ik heenging? Weet je, ik vertelde mama dat er twee witte engelen bij het bed stonden en een rode engel aan het voeteneinde. En de rode engel probeerde me te pakken, maar de witte engel stond ertussen. Ze droegen me uiteindelijk naar Huis.”

⁷⁶ Dan ook, de volgende in de schakel om te gaan, of die ging, zal Howard komen. Ik zal Howard zien—zoals we samen optrokken door het land heen, overal; geroepen om een prediker te zijn; geweldige persoonlijkheid, maar het gezelschap waarmee hij omging hield hem tegen. Het laatste gesprek dat ik met hem had, zei hij: “Wanneer ik heenga, Bill. . .”

⁷⁷ Ik—ik zag hem gaan, door een visioen—ongeveer vier jaar voordat hij heenging. Vertelde hem dat ik pa zijn graf zag markeren en zeggen dat dat de volgende was.

⁷⁸ En hij zei: “Er is één ding dat ik wil dat je voor me doet.” Hij zei: “Ik heb een puinhoop van mijn leven gemaakt. Ik ben getrouwd geweest en alles. Ik—ik weet niet wat er gebeurd is.”

Ik zei: “Geloof je Hem, Howard?”

⁷⁹ Hij zei: “Met alles wat in mij is, geloof ik Hem.” Ongeveer twee of drie dagen voordat hij heenging, sloot hij vrede met God, met broeder Neville en hun daar. En hij zei: “Er is één ding dat ik wil dat je doet. Wanneer ik heenga, Bill, laat ze voor mij zingen: *‘Hij zal het begrijpen, en zeggen: “Welgedaan.”’*”

⁸⁰ Ik geloof, voordat ik Howard’s hand schud, dat ik hem zal horen stoppen en me aankijken en zeggen: “Bill, Hij begreep het.”

⁸¹ Daarna zal broeder Seward komen, broeder Frank Broy, broeder George DeArk. O, de opstanding betekent veel voor mij. Ik kijk met verwachting uit naar dat geweldige kroningsuur. En dan als het licht zich begint te verspreiden: “Zullen wij kennen zoals wij gekend zijn.” We zullen het begrijpen en—en we zullen ons onze kennissen herinneren en de—degenen die daar zijn geweest.

⁸² En—en velen, er zullen daar velen zijn waarvan wij niet eens dachten dat ze daar zouden zijn. Want, weet u, het is in die tijd, dat ik geloof dat “het brood dat we op de menselijke, onstuimige wateren hebben geworpen, tot ons terug zal keren, op die Dag.” Wanneer wij de effecten zien van ons getuigenis, op mensen waarvan wij hun reactie erop niet begrepen hebben, zullen daar waarschijnlijk zijn. Wat een dag zal dat zijn!

⁸³ En dan ook: de zaden die we hebben gezaaid—niet eens denkend dat, wat ze zouden doen, maar hier zijn ze. Ze brachten kostbare vruchten voort en we zullen ze zien op die Dag, de weerspannige geliefden, en familieleden.

⁸⁴ En ik denk aan de duizenden die ik tot bekering zag komen—ja, in de miljoenen nu lopend, en wat hun bediening was. O, er zal meer voor nodig zijn dan een opstanding. Er zal een eeuwigheid voor nodig zijn, om rond te gaan de handen te schudden en dingen te ontdekken die ik nu niet weet.

⁸⁵ Er zullen die oude, grijze moeders zijn, voor wie u vandaag die witte bloemen draagt, die u zullen zien en ze zullen mooi zijn. Niet vertegenwoordigd door een vaas bloemen of een foto van een

oud, grijscharig persoon; maar in de gelijkenis en schoonheid van de opstanding zullen ze staan in de gelijkenis van Christus—hun hemelse lichamen—jong en knap voor altijd. Zeker, dat is de—dat is de Moederdag waarop ik wacht. Dat is de bekroning. Niet de anjer op de revers, maar de bekroning van de ziel, want God heeft haar veranderd!

⁸⁶ Ik denk aan mijn eigen moeder, oud en zwak en trillend van verlamming. Zij zal dat op die dag niet doen. Het zal dan anders zijn. En dat grote licht begint zich te verspreiden, verder, terwijl wij rond beginnen te kijken, en de grote cirkel steeds groter en groter en groter zal worden. Het weerspiegelt slechts allemaal de nadering van Jezus. “En na een poosje,” zoals het lied zei: “en ik zal Jezus eindelijk zien.”

Hij zal op mij wachten, Jezus, zo vriendelijk en trouw.

Op Zijn prachtige Troon zal Hij mij Thuis verwelkomen

Nadat deze dag voorbij is.

⁸⁷ Dan, als we Hem zien, en we zullen niet zijn zoals wij nu zijn. Wij—wij zullen weten hoe Hem meer lief te hebben. We zullen ons niet op een afstand houden uit een beetje angst, want we zullen zoals Hem zijn. Wij. . . Hij zal meer een verwante van ons zijn dan Hij nu is. We zullen Hem beter begrijpen. Want wij zijn zo ver weg, in de sterfelijke lichamen; dan zullen we een lichaam hebben zoals Zijn heerlijke lichaam. We zullen weten hoe Hem te aanbidden. En wanneer wij zien wat de tegenwoordigheid van Zijn Wezen gedaan heeft aan ons, ons veranderd heeft—de ouden weer jong, al het misgevormde rechtgemaakt, o, dan zullen we begrijpen waarom Zijn kracht ons genas.

⁸⁸ De vragen die in onze gedachten zijn geweest: “Hoe kan Hij het doen? Wat zou *dit*?” Op de een of andere manier, op mysterieuze wijze, zullen ze allemaal verdwijnen. De knopen die in ons achterhoofd zaten: “Zal het dit zijn? Hoe zou het kunnen zijn?” Op de een of andere manier zullen majestueuze vingers die knopen gewoon ontwarren, ontrafelen, en het zal allemaal vervagen in de ene grote kroon van liefde.

⁸⁹ Dan zullen we Hem zien. Dan zullen we op Hem gelijken. Dan zullen we Hem aanbidden. Dan zullen we moeder zien zoals God haar wil.

Moeder zou daar niet compleet zijn zonder haar gezin.

⁹⁰ Want de beste tijd van heel haar leven is om de kinderen rond de tafel te zien en allen gezond en gelukkig; en—en—en om haar de koffie te zien inschenken of wat zij ook doet en het avondeten klaarmaakt en zij en vader die gaan zitten. Wel, dat is de gelukkigste tijd van mama's leven: haar kinderen allemaal thuis te zien.

⁹¹ Nu, wees niet—ontbreek er niet op die Dag. Laat de grote keten van uw gezin in elkaar gehaakt zijn, schakel voor schakel. Laat elke spaak in het wiel zitten. Dan, wanneer we neerzitten met onze families en groepen over de uitspansels van de eeuwigheid—wat een Dag zal dat zijn! Dan zullen we het begrijpen.

⁹² Hij was het Die dit beloofde, in Openbaringen 1, waar er stond dat “een scherp, tweesnijdend zwaard uit Zijn mond ging.” “Hij werd genaamd het Woord van God.” En het was van diezelfde lippen, die zeiden: “Ik ben Hij Die leeft, Die dood was; en Ik leef voor immermeer.” Van diezelfde lippen, in Johannes 6, . . . -dertig, staat er dit: “dat Ik niets verliezen zal, maar Ik zal het weer doen opstaan in de laatste dagen.” Het was Hij Die de belofte deed; diezelfde kostbare lippen. Hij is Degene Die ons redt, Die ons geneest, Die ons verlost heeft en Die ons zal opwekken op de laatste dag.

⁹³ Als u die kleine zwakke schakel bent die deze grote familiereünie gescheiden heeft op die Dag, moge de God des hemels vanmorgen, op een of andere wijze op een mysterieuze wijze, die kleine knopen ontrafelen die in uw verstand vastzitten, en u de liefde openbaren die Hij voor u heeft en moge u lieflijk komen om Hem te dienen.

Terwijl wij deze dingen overdenken, laten we bidden.

⁹⁴ Net vóór we bidden, en u uw hoofden gebogen hebt, ga ik U vragen: Zou u het willen, op deze Moederdag, om uw leven opnieuw aan Hem toe te wijden, uitkijkend naar die opstanding? Zou u uw handen naar Hem opheffen? Terwijl iedereen . . . God zegene u.

⁹⁵ Zou er een zondaar zijn die nu aanwezig is, die zou zeggen: “O God, ik heb mezelf nog niet in die schakel vastgehaakt. Ik ben de ontbrekende die daar niet zou zijn wanneer moeder door de Heerlijkheid heen rond zal gaan kijken. Ik zal daar niet zijn, want ik heb nog nooit vrede gesloten met God. Ik heb de hoop van eeuwig leven niet in mij. Maar vandaag wil—wil ik dat doen”? Zou u úw hand willen opsteken, zeggen: “Bid voor mij, broeder Branham, op dit moment. Ik wil in gebed herdacht worden, want ik heb geliefden over de zee, de zee des levens, en ik wil hen ontmoeten”? Steek uw handen op.

⁹⁶ Of iemand die teruggevallen is en terug zou willen komen op deze dag en zeggen: “Here, ik wijd mijzelf opnieuw aan U; kom om mijn verbond met U te vernieuwen,” zou u úw handen willen opsteken?

⁹⁷ Onze hemelse Vader, terwijl het nadert—deze dag zal het één dag dichter bij die grote gebeurtenis laten zijn. En we zijn gewoon gedwongen elk jaar om dit voorgesteld te zien worden.

⁹⁸ Zoals de mensen vroeger naar Jeruzalem heen gingen op de dag van Pinksteren en voor de reiniging van de tabernakel en

het heiligdom en—en het offeren van het zondoffer— elk jaar werden ze eraan herinnerd, toen dat lam daar stierf, dat er een tijd zou komen dat het Lam van God zou sterven om de zonde af te scheiden. Elke keer dat die kleine makker blaatte, en het bloed over hun handen spatte, werden zij eraan herinnerd dat er een tijd zou zijn dat er het Lam van God zou zijn, Die zou roepen: “Eli, Lama . . . ? Eli, Lama . . . ?” aan het kruis.

Ik bid, God, dat, als wij vandaag kijken en zien dat . . .

⁹⁹ Een paar weken geleden, voordat ik in Uw dienst vertrok, naar Californië, dit Indiana kaal en dood lag en er was geen leven, zo leek het. De bloemen die afgelopen herfst gestorven waren. De bladeren waren van de bomen afgevallen. En het sap in de bomen was naar de wortels gegaan en alles was dood.

¹⁰⁰ Maar er was een seizoen toen de zon begon te schijnen op een andere wijze. Dezelfde zon die gedurende de winter had geschinen, maar de elementen waren veranderd, en hij scheen anders. En door het schijnen van de zon, met de elementen, kwam leven omhoog, overal. De bladeren kwamen weer aan de bomen. Het blad . . . Het leven dat het blad had verlaten, en het blad viel af, maar het leven ging de grond in; het kwam terug in nieuwe schoonheid, in de pracht van de jeugd. De bloem die haar—haar zoete geurigheid had opgegeven, die haar stralende schoonheid had opgegeven, en in de aarde was gevallen; werd geboren, barstte weer tevoorschijn in haar jeugd, met een nieuwe zoete geur.

Waarom worden wij herinnerd, Here, in deze uren?

¹⁰¹ En de wereld veranderde van een kale, sombere woestijn tot een paradijs, van schoonheid, en de bijen, en de vogels die zongen, en alles zorgeloos, en de bomen die vrolijk in de wind zwaaiden van de warme lentebries. Warmte en vreugde was weer op de aarde, vanwege de zon, z-o-n.

¹⁰² Maar op een dag komt de Z-o-o-n, met genezing onder Zijn vleugelen, en die kleine levens die verborgen zijn zoals het sap in de boom, in de grond, zoals het—het leven dat in het zaad van de bloem zit, het zal het weer tevoorschijn brengen tot nieuwheid, om nooit te verwelken. O, hoe danken wij U hiervoor!

¹⁰³ En er waren vele, vele handen die vanmorgen omhoog gingen, want ze weten dat daar achter de voorhang er iets is. Ze verlangen ernaar om moeder te zien. Ze verlangen ernaar hun geliefden te zien en hun bekenden en al deze geheimenissen te ontdekken, hoe ze hier kwamen en door de tijd heen. Het ligt allemaal achter de verborgen voorhang. En op een dag komt U. En zij hieven hun hand op; ze—ze—ze—ze willen er zeker van zijn, Here. Ze vernieuwen zichzelf weer, en ik eveneens. Nu, help ons, Here. Vernieuw ons geloof en onze kracht.

¹⁰⁴ En terwijl wij de nadering van de Here voelen. En de afgelopen veertig jaar brak er een nieuw Pinksteren uit op

aarde. De Geest begon dingen te openbaren. En hier zijn we bij het laatste teken, net voor de Komst. We weten dat het naderen van de Here nabij is. En we zien de zieken die genezen worden, van hun ziekte, wat voor de wereld geheimzinnig is geweest, tweeduizend jaar lang, sinds de apostelen. Maar hier is het en verschijnt het opnieuw—profeten die opstaan. Engelen verschijnen er, tekenen en wonderen. Wat is het? De opstanding nadert. De Z-o-o-n is op komst.

¹⁰⁵ Laten we gereed zijn, Here. Laat ons elke goddelijke belofte omarmen; denk niet aan deze kleine knopen die zich door de wetenschap opgehoopt hebben, enzovoort, dat het niet kan gebeuren. Laat ze beginnen te ontrafelen vanmorgen door het onsterfelijke geloof. . . [Leeg gedeelte op de band—Red.] . . . terwijl Hij over de Woorden van Gods Bijbel vibreert als een goed afgesteld instrument, om het ritme te zingen: “Ik ben Hij Die dood was en Die leeft voor immermeer.” “Een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer; maar gij zult Mij zien.” “Want Ik zal met u zijn, zelfs in u, tot het einde der wereld.” “En het zal geschieden in de laatste dagen, zegt God, dat Ik van Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees; tekenen en wonderen; de oude mannen zullen dromen dromen en de jonge mannen zullen visioenen zien,” het teken van de laatste regen en de eindtijd. Laat het onder ons gevoeld worden, Here, en moge ons geloof verzekerd zijn. Want wij vragen het in Jezus’ Naam. Amen. 🐦

59-0510M Moederdag
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org